

PARAULA I VIDA

Bons samaritans

Aquest segon diumenge del mes de febrer s'escau la jornada central de la Campanya Mundial contra la Fam que organitza Mans Unides, una organització no governamental (ONG) catòlica, formada per voluntaris, i que des de l'any 1960 lluita contra el subdesenvolupament i les seves causes. Amb la seva activitat ja ha superat el mig segle; la campanya d'aquest any és la que fa el número 53. I cal recordar que la iniciativa de la creació de la campanya va ser, en els seus orígens, de les dones d'Acció Catòlica; tot i que avui en aquesta organització de l'Església hi treballen, la majoria com a voluntaris, homes i dones, molts dels quals són joves.

Durant la campanya anterior, corresponent a l'any 2010, malgrat la forta crisi econòmica, es van recaptar prop de 53 milions d'euros i es van aprovar 641 projectes de desenvolupament a 55 països. Per continents, el que va veure aprovat més projectes va ser Àfrica, amb 246, seguit d'Àsia, amb 218, i Amèrica Llatina, amb 177. Les prioritats que s'han aplicat en la darrera campanya en el moment d'aprovar els projectes de desenvolupament han estat: la promoció educativa, la promoció sanitària, la promoció agrícola i la promoció de la dona.

El lema de la campanya d'enguany fa especial esment als problemes sanitaris i diu així: «La salut és un dret de tots: actual!», i té com a objectiu la promoció integral de la salut i de les condicions bàsiques de vida.

Aquesta campanya està centrada en l'assoliment del sisè dels Objectius del Mil·lenni: combatre el virus de la immunodeficiència humana i la síndrome de la immunodeficiència adquirida (VIH/SIDA), que és una de les epidèmies més destructives de la història. La campanya també està orientada a potenciar el treball per a l'eradicació de la malària i altres malalties tropicals, sovint oblidades, que afecten greument milions de persones.

Per això, Mans Unides intenta actuar com el «bon samarità» de la paràbola de l'Evangeli, aquell home bo que es fa solidari amb l'home ferit i malalt i en té cura. Aquesta paràbola que Jesús acaba amb una invitació al seu interlocutor: «Vés, i fes tu el mateix». Paraules que expressen molt bé la urgència del «principi de la compassió» i la disponibilitat que veiem en Jesús per tal d'alleugerir el sofriment de les persones afectades per diverses malalties i disminucions.

És cert que en el món d'avui hi ha encara molt treball per fer perquè el dret a la salut esdevingui una realitat universal i els avenços de la investigació en vacunes i fàrmacs i l'aplicació de les mesures preventives de les malalties siguin posades al servei de tothom, i especialment dels habitants dels països més pobres. Però desitjo acabar aquest comentari amb una invitació a l'esperança. L'esperança que representen tots aquells homes i dones que treballen per alleugerir el sofriment dels més pobres de la terra, ja sigui amb la investigació sobre vacunes i medicines, ja sigui amb el treball sanitari en l'atenció als malalts.

En el nostre món tan ple de problemes, hi ha també milions de «bons samaritans», que es fan pròxims als més oblidats de la terra i en tenen cura en la mesura de les seves possibilitats. Encara que no vivim temps de bonança econòmica, la causa que defensa Mans Unides mereix el nostre suport i la nostra col·laboració, perquè és una d'aquelles causes que no es poden oblidar.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La necessària solidaritat

► L'accés a l'aigua neta i una assistència mèdica adequada són condicions bàsiques per a la salut, especialment en el cas dels infants. Fa 53 anys que Mans Unides treballa per millorar les condicions de vida de les persones més afectades per la pobresa. La col·lecta que aquest cap de setmana es fa a totes les parròquies i centres de culte farà possible dur a terme nous projectes de desenvolupament comunitari a més de 50 països del Tercer Món. El lema de la campanya d'enguany és aquest: «La salut, dret de tots. Actual!», en sintonia amb un dels Objectius del Mil·lenni de Nacions Unides.

GLOSSA

No els defugis

Primera instantània: un dia feiner, al vespre. Un carrer amb trànsit —vehicles i persones— prop d'unes facultats universitàries. Un jove d'uns vint-i-cinc anys, vestit amb certa informalitat no gaire diferent de la de molts altres joves, s'apropa a una papetera, furga a l'interior i en treu un entrepà a mig consumir. Per la mateixa vorera passem un bon nombre de persones. Segona instantània: de bon matí, un jove d'aspecte i d'edat semblant a l'anterior dorm en un banc de fusta d'un passeig. Per la mateixa vorera, passem un bon nombre de persones. El nombre de joves que es troben en aquesta situació és cada vegada més significatiu. L'atur juvenil arriba a uns percentatges que haurien d'inquietar tothom.

El nombre de joves fora dels circuits «habituals» va en augment. El fracàs escolar, amb una quantitat considerable de nois i noies que no acaben una escolarització acceptable, porta a la marginació. Tenim joves ben preparats als quals, els estralls de la crisi i l'escassetat de llocs de treball, els hi acaba conduint. A les dificultats d'ordre econòmic i laboral, s'hi afegeixen la precarietat personal: sostre, higiene, menjar, marc familiar... La precarietat afectiva: companyia, seguretat, compassió, dignitat, respecte... També la precarietat social:

desarrelament, desencís, marginació, ressentiment... I la precarietat espiritual: soledat, buidor, absència, silenci de Déu...

El cec Bartimeu s'estava a la vora del camí, al marge, i des d'allà demana ajuda a Jesús: «Mestre, fes que hi vegi» (Mc 10,51). Jesús el guareix i Bartimeu «el seguia camí enllà». Ja no era a la vora del camí, al marge: Jesús el retorna a la societat, l'integra.

Nosaltres passem pel camí i veiem qui hi ha al marge, encara que no ho sembli. No podem restar impassibles. Potser podem fer una ajuda directa, potser podem col·laborar amb el nostre temps i servei en alguna entitat que presti ajuda personal i acolliment, potser podem fer una aportació econòmica o material per al sosteniment d'aquestes entitats, potser podem col·laborar econòmicament en el projecte «Joves a l'atur», de Càritas Diocesana... El que no podem fer és seguir passant pel camí sense sentir-nos interpel·lats. La paraula de Déu és clara i punyent: «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despul·lat. No els defugis, que són germans teus» (Is 58,7). Quina és la nostra resposta? Com farem que «segueixin camí enllà»?

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: la primera idea del Concili

fervor la celebració del Concili Ecumènic.»

«La primera idea d'aquest Concili ens sobrevingué d'una manera del tot imprevista, i després l'expressarem amb simplicitat davant del Sacre Col·legi dels cardenals, reunit a la basílica de Sant Pau Extramurs, aquell dia venturós del 25 de gener de 1959, festa de la conversió de Sant Pau apòstol. Per als allí presents, fou un toc inesperat, com d'un raig de llum vingut de dalt, i els ulls i els rostres de tots reflectien una gran suavitat. De seguida s'alçà a tot el món un gran entusiasme, i tothom començà d'esperar amb

Beat Joan XXIII

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.45-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon:

«Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots.

»Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!" Mentre el mal persisteixi, són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, / vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10, 31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presenta a Jesús un leprós, s'agenolla i li diu, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar». Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur». A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat, i certificar així que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà a proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles, i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lv 13,1-2.45-46)

El Señor dijo a Moisés y a Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y se le produzca la lepra, será llevado ante Aarón, el sacerdote, o cualquiera de sus hijos sacerdotes. Se trata de un hombre con lepra: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El que haya sido declarado enfermo de lepra andará harapiento y despeinado, con la barba tapada y gritando: "¡Impuro, impuro!" Mientras le dure la afección, seguirá impuro; vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa» / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 10, 31-11,1)

Hermanos: Cuando comáis o bebáis o hagáis cualquier otra cosa, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo a los judíos, ni a los griegos, ni a la Iglesia de Dios, como yo, por mi parte, procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propio bien, sino el de la mayoría, para que se salven. Seguid mi ejemplo, como yo sigo el de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un leproso, suplicándole de rodillas:

«Si quieres, puedes limpiarme.» Sintiendo lástima, extendió la mano y lo tocó, diciendo: «Quiero: queda limpio.» La lepra se le quitó inmediatamente, y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero, para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés.» Pero, cuando se fue, empezó a divulgar el hecho con grandes ponderaciones, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en descampado; y aun así acudían a él de todas partes.

Jesús guareix un leprós. Miniatura del Còdex de Predis. Biblioteca Reial de Torí (s. xv)

COMENTARI

Compassió i ordres de silenci

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Jm 1,1-11 / Sl 118 / Mc 8,11-13 □ **dimarts**: Ac 13,46-49 / Sl 116 / Lc 10, 1-9 ■ **dimecres**: Jm 1,19-27 / Sl 14 / Mc 8,22-26 ■ **dijous**: Jm 2,1-9 / Sl 33 / Mc 8, 27-33 ■ **divendres**: Jm 2, 14-24.26 / Sl 111 / Mc 8, 34-9,1 ■ **dissabte**: Jm 3,1-10 / Sl 11 / Mc 9,2-13 ■ **diu-menge** vinent, VII de durant l'any (lit. hores 3a setm.): Is 43,18-19.21-22.24b-25 / Sl 40 / 2Co 1,18-22 / Mc 2, 1-12.

El relat de l'evangeli d'avui és senzill, però amb ensenyaments pregons.

Primer se'ns diu que Jesús, davant el leprós que li suplica la guarició, és mogut per la compassió. L'expressió grega original fa referència a l'origen del sentiment de misericòrdia, que porta a la compassió. Aquest origen són les entranyes, el si maternal, la tendresa, la bondat. La traducció que se'ns ofereix de tant en tant, «se li commogueren les entranyes», expressa fidelment el sentiment que mou Jesús a la guarició. Marc narra sovint que Jesús està a prop de la gent malalta, marginada, afamada i desgraciada. I s'hi atansa amb

amor de mare. Els evangelis apliquen encertadament aquest sentiment a les actituds dels cristians en les paràboles del bon samarità i del fill pròdig. Estem en el moll de l'os del seguiment de Jesús.

Però aquest seguiment de Jesús no ho és tot. Perquè la Pasqua hi afegeix quelcom. La novetat de la Pasqua és una novetat sobretot soteriològica: és la nostra comprensió del misteri de Jesús la que avança i s'aprofundeix. Això és el que expressen les sorprenents ordres de silenci als guarits que apareixen per primera vegada en el text d'avui. Aquestes ordres de silenci expressen que la comprensió plena de la identitat de Jesús correspon a un

moment posterior a la seva mort. Les ordres de silenci són, paradoxalment, la petjada de la creu i de la mort de Jesús enmig de les seves actuacions i de les seves accions plenes de poder. El silenci que Jesús imposa no té gaire efecte: la gent el proclama arreu. El leprós ho fa d'una forma desmesurada. Però cal notar que aquest tipus de proclamació no té en compte la creu i la mort de Jesús, que seran un component fonamental de la confessió del centurió: «veritablement aquest home era fill de Déu». Aquest és el missatge de Marc en les ordres de silenci de Jesús. El seguiment ha de passar per la creu.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

7. L'amor de Déu és la curació definitiva de l'home

Els dotze apòstols són enviats per Jesús a «guarir malalties i xacres de tota mena», seguint l'exemple de Jesús (vegeu l'evangeli d'avui). Guarir és una dimensió essencial de la missió apostòlica i de la fe cristiana en general. E. Biser, fins i tot, defineix el cristianisme com a «religió terapèutica», una religió de guariment. Això, entès en la seva profunditat, és expressió de tot el contingut de la «redempció».

La potestat de treure dimonis i d'alliberar el món d'allò que foscament l'amenaça, i de manar-lo al Déu vertader, exclou al mateix temps tota mena de màgia curativa, que precisament pretén servir-se d'aquests poders misteriosos per treure els mals. El domini de Déu, el seu regne és precisament substitució d'aquests poders i entrada de l'únic Déu bo, del Déu que és la mateixa bondat. El poder de guarir que tenen els missatgers de Jesucrist fa front al fantasma de la màgia.

En els miracles de guariment del Senyor i dels dotze, Déu es revela en el seu poder bondadós sobre el món. Són essencialment «signes» que senyalen Déu mateix i que volen posar l'home en el camí que mena a ell. Només en la unió amb ell es pot obrir el procés veritable del guariment de l'home.

De la mateixa manera que l'exorcisme treu la por dels dimonis i fa que el món, que és creació de l'enteniment de Déu, es traspassi a l'enteniment dels homes, també la curació pel poder de Déu és alhora una crida a creure en Déu i a posar la força de la raó al servei de la salut. Sempre es tracta d'una raó oberta que percep Déu i així reconeix que l'home és una unitat d'ànima i cos. Qui vulgui curar realment l'home cal que el vegi en la seva totalitat, cal que sàpiga que la seva curació definitiva només pot ser l'amor de Déu.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És una fugida cap endavant?

Un bon amic agnòstic considera que la fe és una fugida cap endavant, una sortida per la tangent, una manera d'escapar del present emparant-se en un suposat futur cel blau. «La vida —em diu— són quatre dies i cal aprofitar-los». En el meu rerefons penso que té raó. És veritat, són quatre dies mal comptats, i a sobre dos els vivim enfadats, malhumorats o contrariats. Estic d'acord que s'han d'aprofitar, però la manera d'aprofitar-los, probablement, difereix de forma substancial entre el que ell té en la ment i el que hi tinc jo.

L'opció oraciana, en la seva versió postmoderna, guanya adeptes arreu i mentre s'oblida el passat i s'ignora el futur, se sacrilitza el present com l'únic realment existent. Per a molts, la filosofia del *Carpe diem* entra directament en col·lisió en l'opció pel Crist, com si aquesta fos un constant èxode cap a la Casa del Pare, una fugida cap endavant.

No és així com ho interpreto. Més aviat penso que l'opció pel Crist és una opció per viure *felicitat* en el més ençà, per gaudir plenament d'aquest do que és la vida, un do rebut sense merèixer-ho, amb independència del premi o càstig que podem esperar en el més enllà.

La fe és un vincle amorós, una relació entre dues persones, i aquesta relació no m'exhorta a oblidar-me de les altres relacions, a passar per aquest món de puntes, sinó tot al contrari, a omplir de la màxima qualitat i riquesa les relacions que estableixo amb tots els qui m'envolten.

Tal com el concebo, el centre de l'opció pel Crist és, justament, l'ara. No és el passat ni el futur. En l'eucaristia celebrem aquesta presència real ara i aquí. Tots som convidats a ser coetanis del Crist, a escoltar la seva crida. En l'opció pel Crist tenen sentit, lògicament, l'esperança i també el record, però és una opció per ara i aquí. El Crist interior em convida a viure aquesta vida amb la màxima intensitat.

Torno a la reflexió del meu amic agnòstic. Com aprofitar els quatre dies de la vida? Com dotar-los de significat? Estimant. El temps viscut en el qual no s'ha estimat és temps perdut per sempre.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

12. ✠ Diumenge VI de durant l'any. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotiladora de la catedral. Sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. Dilluns. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoletto, vg. agustina.

14. Dimarts. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. Dimecres. Sant Faustí i sant Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi

de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. Dijous. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor.

17. Divendres. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. Dissabte. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

ENTREVISTA

▶ FRANCESC GRANÉ

Protectora de la dona exclosa

Tot coincidint amb el 60è aniversari de la Fundació Maria Raventós, entitat dedicada a l'atenció a les mares joves i a la seva inserció social i laboral, el Dr.

Francesc Grané ha presentat el llibre *El fil invisible. Maria Raventós Fatjó*, una obra que analitza la influència de l'espiritualitat en el fundador de la marca Codorniu i, especialment, la trajectòria d'una de les seves filles, Maria. A partir dels exercicis espirituals de sant Ignasi, Maria Raventós experimenta un canvi en la seva vida i es dedica a la protecció de noies soles. Francesc Grané és doctor en Comunicació i Humanitats i llicenciat en Filosofia, director del Centre Edith Stein i professor de la URL.

Per què s'interessa per la figura de Maria Raventós?

Pel seu procés de canvi interior, amb repercussions externes molt importants. Per a Manuel Raventós i Domènec, creador de Codorniu i pare de dotze fills, l'experiència de *transcendència* el va portar a anar més enllà d'allò establert per construir una gran empresa. Món interior i món exterior eren dues cares d'un mateix projecte. Maria Raventós viurà aquests dos pols de forma conflictiva. Una de les seves germanes, la Teresa, viu greus problemes en una congregació religiosa i, per això, el pare impedeix a la Maria entrar en la vida religiosa. Maria esdevé una gran empresària... però li falta alguna cosa.

Uns exercicis canvien la vida de la Maria...

Sí, l'atracció pel món dels negocis i la vida social deixava momentàniament en un segon terme un desig permanentment desatès, però l'experiència dels Exercicis de Sant Ignasi serien el gran motor del seu canvi personal. Experimenta una transformació en la seva vida i s'adona que el seu lloc en aquest món és la dedicació a les noies soles. Es dedica a l'acollida de mares solteres provinents de la prostitució.

Quines persones significatives van omplir la vida de Maria Raventós?

El seu cercle de relacions és ampli i divers. Francesc Cambó, el Dr. Pere Tarrés, que l'encaminarà en el seu procés de transformació personal; el Dr. Carreras, un dels pals de paller de l'Església catalana de la primera meitat del segle xx. També hi trobem el Dr. Narcís Jubany, a l'inici de la seva activitat. El llibre pretén mostrar un paral·lelisme entre tres dones de tres segles i amb tres estils de vida diferents, però amb un vincle comú: Carme Riera, Maria Raventós i Cristina Kaufmann.

Òscar Bardají i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Acompañar respetando a cada persona

Quienes acompañan a otros tienen que reconocer los límites de su papel. No es necesario que el asistente lo sepa todo. Hay que respetar el espacio privado y el secreto interior del ser de cada persona.

Es evidente que el tiempo de compartir comunitario no implica una total transparencia en donde se vea «todo», hasta lo más secreto de nuestro ser, porque siempre hay un secreto que sólo pertenece a Dios, a los amigos más íntimos o al sacerdote. Los esposos entre sí tienen secretos que no comparten con los hijos, ni con los demás miembros de la familia.

En las reuniones comunitarias se trata de comunicar lo que se vive personalmente en el seno de la comunidad, pero la línea que separa el secreto personal de lo que hay que decir a los hermanos y hermanas es muy fina. Por eso, a algunos les resulta imposible compartir.

Cada uno, en su secreto y su misterio, con su destino particular, está llamado a crecer. Ciertamente, muchos no llegan a una plenitud de madurez, pero todos podemos avanzar un poco en la adquisición de una identidad y en la apertura a los demás.

Lo importante no es llegar a la perfección humana, nada más lejos de eso, sino ponerse en camino por y a través de gestos de apertura y de amor, de gestos de bondad y de comunión. Cada uno, hoy, en su situación actual, en su lugar de vida y de trabajo puede tener estos gestos.

El secreto de Jesús es que él se halla oculto, de una manera muy especial en los pobres, los rotos y los que sufren.

Jean Vanier
(Escritos esenciales, Ed. Sal Terrae)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Trobada amb el germà Hèctor de la Comunitat de Taizé. Per alumnes de 4t d'ESO, dijous 23 febrer (10.30-12.30 h), a la Pquia. de Sta. Anna «Déu et parla? Apaga l'iphone i escolta!». L'objectiu de la jornada és ajudar els joves a iniciar-se en la vida de pregària. Inscripcions al web (www.delejevbcn.com) o t. 934 121 551. De 20 a 21 h, a la Catedral, Escola de pregària amb el cardenal Martínez Sistach i la comunitat de Taizé.

Taller d'oració amb Francesc i Clara. Amb el títol «Jesús, Pa partit», amb les Germanes de St. Francesc. Dimarts 14 (19.30-20.30 h), (Pl. Universitat, 2), t. 934 543 469.

Pregària per la Pau a Euskadi. Com cada tercer dimecres de mes, us invitem a la Missa del proper 15 de febrer (19 h), a la Pquia. de Sant Agustí (Pl. Sant Agustí 2).

Asociación de Adoradoras (c/ Mallorca 232). Dia 16 febrer Oración ante el Santísimo (12 h) y Eucaristía (12.30 h).

Presentació del llibre *Las Palabras Vivas. Confidencias de Juan, el discípulo predilecto*, de Pedro Miguel Lamet, a la Llibreria Paulines (Rda. St. Pere 19), dissabte 18 febrer (18 h).

Missa amb cants gregorians. A partir del darrer diumenge de febrer, la missa amb cants gregorians, per l'Schola Cantorum de Barcelona, que se celebra cada diumenge a la Pquia. de Santa Anna canvia d'horari i serà a les 12 h. Els assaigs seran els dimecres a les 18.30 h al lloc habitual.

Conferències quaresmals a la Concepció (c/ Aragó 229). Diumenge 26 febrer, «La Sagrada Família: icona de la nova evangelització», pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Diumenge 4 març, «L'anunci i la pedagogia de la nova evangelització», per Mons. Xavier Novell i Gomà, bisbe de Solsona. Diumenge 11 març, «La nueva evangelización en España después de la experiencia de la Jornada de la Juventud en Madrid», pel cardenal Antonio M. Rouco Varela.

Totes les conferències a les 19 h, després silenci, vespres i Eucaristia. Possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació. Servei de guarderia.

Dues iniciatives de la Delegació d'Apostolat Seglar

La Delegació d'Apostolat Seglar de l'Arquebisbat de Barcelona, en línia amb l'Església universal i amb el Pla Pastoral Diocesà, ha posat en marxa dues iniciatives a fi de cercar nous camins per presentar d'una manera sempre nova l'Evangeli de Jesucrist.

La primera iniciativa consisteix en unes sessions de formació sobre la nova evangelització a càrrec de Mn. Xavier Morlans, nomenat recentment consultor del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització. Les dues primeres es varen celebrar els dies 28 de setembre i 25 de gener al Centre d'Estudis Pastoral, mentre que la tercera i darrera serà el dissabte 12 de maig coincidint amb la Jornada General d'Apostolat Seglar.

Aquestes sessions tenen un doble objectiu: iniciar la reflexió sobre la necessitat d'una nova evangelització i donar a conèixer mitjans pedagògics per esdevenir animadors i acompanyants d'aquest servei eclesial de primer anunci. «Hem demanat als responsables dels diversos grups —explica Anna Almuni, delegada d'Apostolat Seglar de Barcelona— que animin algunes persones de cada grup a formar-se per aquesta tasca i ser motors del compromís de promoure una nova evangelització, el primer anunci».

La Delegació s'ha marcat també l'objectiu «de fer xarxa, de construir una trama laical diocesana des dels carismes dels diferents grups laicals, un repte que cal construir i viualitzar». Per impulsar-ho s'ha posat en marxa una pàgina web «que ens ajudarà a donar a conèixer el que tots fem i el que fem plegats», diu Anna Almuni. L'adreça de la nova pàgina web és: www.apostolatseglarbcn.cat.

Organitzen: Pquia. de la Puríssima Concepció i Pquia. de St. Francesc de Sales, amb la col·laboració de la Delegació per a la Vida Consagrada.

Pastoral del Sord de Barcelona. Conferència per a pares «Usos y riesgos de la Redes Sociales», amb Josep M. Adell, dimarts 14 febrer (18.45 h). Col·loqui amb adolescents «Educar en los valores», amb Núria Recto de Pro-Vida, dimarts 14 (18.45 h). Conferència per a avis i famílies «Usos y riesgos de las Redes Sociales», amb Josep M. Adell, dissabte 18 (19.30 h), a la Pquia. de Sta. Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68; entrada per c/ Benet Mercadé 25 o pel jardí del c/ Sant Marc). Interpretades amb llengua de signes per als sords.

BREUS

Celebració ecumènica a la catedral. El 18 de gener, amb motiu de l'inici de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, tingué lloc a la catedral de Barcelona una celebració ecumènica convocada per la Delegació Diocesana d'Ecu-

menisme i Relacions Interreligioses. La presidí el cardenal Martínez Sistach i hi varen participar representants de les diverses confessions cristianes amb presència a Catalunya. Al final de la celebració, el P. Aurel Bunda, de l'Església ortodoxa romanesa, lliurà al cardenal la Medalla d'aquesta comunitat, en agraïment per la germanor manifestada per l'Arquebisbat de Barcelona amb els membres d'aquesta confessió.

CURSETS

«La qüestió ètica en l'era de la tecnologia». Jornades d'Ètica i Món contemporani a la FTC (c/ Diputació 231), 13 i 14 febrer (19-21 h), inaugurades pel cardenal Martínez Sistach i presentades pels Drs. Antoni Babra i Gaspar Mora. Cal inscripció prèvia: Fax 934 515 212 o administracio@teologia-catalunya.cat.

Taller sobre l'enneagrama, un mètode d'autoconeixement. Dies 18 i 19 febrer. Lloc: Centre Passatge. Pge. Mercader 13. Matrícula: 35 € (25 € per qui ha participat en altres tallers). Informació: t. 932 151 599.

EXERCICIS I RECESSOS

Recés de Quaresma dels equips de la Mare de Déu. «El Crist de l'Amor ens crida». Dies 24, 25 i 26 de febrer. Lloc: casa d'espiritualitat Maria Immaculada (Tia-

na), amb Mn. José Luis Arín. Inscripcions (fins el 12 de febrer): Secretariat de l'EMD, dimarts i dijous (10-13 h), t. 934 675 551, secretariat@emd-cm.cat. Preu: 60 €/matrmoni.

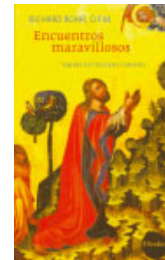
Recés de Quaresma. Amb Mn. Joan Obach, rector de la Pquia. de St. Oleguer. Dies: 24 i 25 febrer. Lloc: Religioses Franciscanes de Maria de Tiana. Inscripcions: t. 933 011 626 (10 a 13 h).

Retiro Espiritual-Convivencia. Casa de Ejercicios San Ignacio (c/ Carrasco i Formiguera). Dia 25 febrer (10.30-18.30 h). Informació: Adoradores de la Divina Misericordia, t. 934 261 622.

LLIBRES

Meditaciones para la Cuaresma.

Escritas por el sacerdote franciscano Richard Rohr, OFM, este libro de Editorial Herder titulado «Encuentros maravillosos» (Barcelona 2011, 160 páginas) es un instrumento útil para vivir la Cuaresma en contacto con la Sagrada Escritura, viendo la Palabra de Dios en contacto con las realidades de hoy.

Para conocer las religiosas de hoy. La escritora Laia de Ahumada ofrece en el libro *Monjas* —ahora publicado en versión castellana— las conversaciones de la autora con religiosas de diversas órdenes y congregaciones. Un libro íntimo y atrevido que rompe con la imagen estereotipada que se tiene de las monjas. Editado por Fragmenta. Barcelona, 2011. 298 páginas. Prólogo de Carme Riera.

L'espiritualitat de les famílies religioses.

Vint-i-una famílies religioses ens expliquen la seva espiritualitat. Un llibre breu, però molt ric en informació. És tot un cursat d'espiritualitat cristiana. Publicat pel CPL, a la col·lecció Emaús (n. 96). Amb un pròleg de Màxim Muñoz, president de la URC, i epíleg de Consol Muñoz. El llibre té 132 pàgines.

PALABRA Y VIDA

Buenos samaritanos

Este segundo domingo del mes de febrero celebramos la jornada central de la Campaña Mundial contra el Hambre que organiza Manos Unidas, una organización no gubernamental (ONG) católica, formada por voluntarios, que desde el año 1960 lucha contra el subdesarrollo y sus causas. En su actividad ya ha superado el medio siglo; la campaña actual es la número 53. Aunque hoy en esta organización de la Iglesia trabajan, la mayoría como voluntarios, hombres y mujeres —entre ellos muchos jóvenes— debemos recordar que la iniciativa de la creación de la campaña fue, en sus orígenes, una iniciativa de las mujeres de Acción Católica.

Durante la anterior campaña, correspondiente al año 2010, a pesar de la grave crisis económica se recogieron casi 53 millones de euros, y se aprobaron 641 proyectos de desarrollo en 55 países. Por continentes, África fue la que vio más proyectos aprobados, eran 246, seguida de Asia, con 218, y América Latina, con 177. Las prioridades aplicadas en la última campaña a la hora de aprobar los proyectos de desarrollo fueron: la promoción educativa, la promoción sanitaria, la promoción agrícola y la promoción de la mujer.

El lema de la campaña de este año hace referencia especial a los problemas sanitarios y dice así: «La salud es un derecho de todos: ¡actúa!», y tiene como objetivo la promoción integral de la salud y de las condiciones básicas de vida. Esta campaña se centra en el sexto Objetivo del Milenio: combatir el virus de la inmunodeficiencia humana y el síndrome de la inmunodeficiencia adquirida (VIH/SIDA), que es una de las epidemias más destructivas de la historia. La campaña está también dirigida a potenciar la erradicación de la malaria y de otras enfermedades tropicales, a menudo olvidadas, que afectan gravemente a millones de personas.

Por eso, Manos Unidas intenta actuar como el «buen samaritano» de la parábola del Evangelio, aquel hombre bueno que se solidariza con el hombre herido y enfermo, cuidando de él. Esta parábola que Jesús acaba con una invitación a su interlocutor: «Ve, y haz tú lo mismo». Palabras que expresan muy bien la urgencia del «principio de la compasión» y la disponibilidad que vemos en Jesús para aliviar el sufrimiento de las personas afectadas por diversas enfermedades y disminuciones.

Es cierto que en el mundo actual queda mucho por hacer para que el derecho a la salud llegue a ser una realidad universal y los progresos de la investigación en vacunas y fármacos, y la aplicación de las medidas preventivas de las enfermedades sean puestas al servicio de todos, en especial de los habitantes de las naciones más pobres. Pero deseo acabar este comentario con una invitación a la esperanza. La esperanza que representan todos estos hombres y mujeres que trabajan para aliviar el sufrimiento de los más pobres de la tierra, ya sea con la investigación sobre vacunas y medicamentos, ya sea con el trabajo sanitario en la atención a los enfermos.

En nuestro mundo, tan repleto de problemas, también hay millones de «buenos samaritanos», que se aproximan a los más olvidados de la tierra y cuidan de ellos en la medida de sus posibilidades. Aunque no vivamos en tiempo de bonanza económica, la causa defendida por Manos Unidas merece nuestro apoyo y nuestra colaboración. Ya que es una de aquellas causas que no se pueden olvidar.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona